

Σε μια εποχή παγκοσμιότητας, που οι πολιτισμοί κυκλοφορούν μέσω δορυφόρων και επηρεάζονται αμφίδρομα, δεν ήταν δυνατόν να μην κλυδωνιστούν τα άλλοτε σταθερά θεμέλια της οικογένειας και να μην αμφισβητηθεί ο ρόλος της, σαν δύναμη που στηρίζει και ενοποιεί τους ανθρώπους.

Για πολλούς, πλέον, ο γάμος είναι κοινωνικό συμβόλαιο, ή συμβατική αναγκαιότητα, που υπαγορεύεται από τη φύση, ή ακόμα συνένωση οικονομικών συμφερόντων, χωρίς καμιά πνευματική βάση.

Οι σύγχρονες αντιλήψεις απορρίπτουν σε μεγάλο βαθμό παραδοσιακές δομές ζωής, όπως η οικογένεια. Τέτοιες αντιλήψεις ευνοούν μοντέρνα σχήματα, όπως ελεύθερες συμβιώσεις, ανύπαντρες μητέρες, μονογονεϊκές οικογένειες και άλλες μορφές δεσμών, που αλλοιώνουν το θεσμό της οικογένειας, ένα θεσμό συνομήλικό της ανθρωπότητας.

Έτσι, η σχέση των προσώπων εκλαμβάνεται ως εμπορική συναλλαγή, του τύπου “δίνω και παίρνω”....Κάθε δε συμβαλλόμενος, εφ’ όσον εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του, διεκδικεί τα δικαιώματά του και δεν βλέπει τον άλλο ως πρόσωπο, αλλά ως αντικείμενο.

Πώς, όμως, είναι δυνατόν να υπάρξει αγαπητική περιχώρηση εκεί που απουσιάζει η κοινότητα αισθημάτων, εκεί που ο εγωισμός απαιτεί τη νομική του κατοχύρωση;

Ακριβώς, μέσα σ’ αυτή την σημερινή χαοτική πραγματικότητα των έντονων αμφισβητήσεων και διαρκών ανατροπών, η οικογένεια, πέρα από τη βιολογική της, καλείται να ανταποκριθεί κυρίως σε μία άλλη λειτουργία, να αναλάβει ένα και μόνο ρόλο, να γίνει, δηλαδή, και να δώσει τη Μαρτυρία της Αγάπης, τη Μαρτυρία του Θεού της Αγάπης.

Μπορεί η οικογένεια να έχασε πολλές από τις παραδοσιακές της λειτουργίες, μπορεί η δομή της να άλλαξε ριζικά, η αποστολή της, όμως, γίνεται σημαντικότερη, γι’ αυτόν ακριβώς το λόγο: για να φυτέψει βαθειά στην ψυχή των νέων ανθρώπων αυτό που χρειάζεται σήμερα η καταπονημένη από την υλοφροσύνη και τον εγωισμό ανθρωπότητα, την αγάπη, αφού πρώτα μεταβληθεί η ίδια σε μία κοινωνία αγάπης.

Αλλά, κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί έξω και μακριά από την πηγή της Αγάπης, το Χριστό και την Εκκλησία Του.

Η Εκκλησία του Χριστού, μακριά από τις σκοπιμότητες των αναγκών και τις ανάγκες των σκοπιμοτήτων, αποβλέπει στη σύμπτωση της αγάπης των συζύγων, διεισδύει στα ενδόμυχα βάθη του ανθρώπου, για να θεραπεύσει και να μεταμορφώσει.

Γι’ αυτό και η Εκκλησία της αγάπης, η αγάπη της Εκκλησίας, δεν είναι κυριαρχική, δεν ανταγωνίζεται και δεν εξουθενώνει.... Είναι διακονική και

φιλόανθρωπη!

Για τη μεταμόρφωση του κόσμου σε βασίλειο αγάπης, για την ανύψωση της αγαπητικής σχέσης σε μυστήριο, προϋποτίθεται η ελεύθερη ανταπόκριση του ανθρώπου στην πρόσκληση της αγάπης του Θεού.

Ο Χριστός δεν επιβάλλει· προτείνει.

Η αγάπη προσφέρεται ελεύθερα!

Αλλως, αποτελεί τη μέγιστη ύβρη.

Η αγάπη είναι συνώνυμη της θυσίας. Τούτο σημαίνει ότι επιτυγχάνεται με άσκηση, χρειάζεται μόχθος και αγώνας πολύς για να διέλθει ο άνθρωπος από τη χώρα της επιβίωσης στη χώρα της “όντως ζωής”!

Η άσκηση αυτή βοηθάει τον άνθρωπο να τιθασεύσει τον εγωισμό του, να περιορίσει στο ελάχιστο τον εαυτό του, για να προσφέρει το μέγιστο στον/στην ομόζυγό του.

Σε εποχές βαθύτατης ηθικής και πνευματικής κρίσης, καθώς τόσοι θεσμοί, ιδέες και αντιλήψεις αλλάζουν αιφνιδιαστικά ή και ανατρέπονται ριζικά, αντί να στρεφόμεθα και να λιθοβολούμε τους εμπνευστές ή εισηγητές θεσμών, κατά την άποψη ορισμένων προοδευτικών, που, όμως, μας παραπέμπουν σε άλλες, παρωχημένες, σελίδες της ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού, εκείνο που προέχει είναι να εργασθούμε για τη στήριξη και ανασύνταξη του θεσμού της οικογένειας, ως βασικό προαπαιτούμενο για την έξοδο των ανθρώπων από τη μοναξιά τους, των σύγχρονων κοινωνιών από τα αδιέξοδά τους και τη θεραπεία όλων των φαινομένων κοινωνικής παθογένειας, που τις ταλανίζουν, δοκιμάζουν τη συνοχή τους και υποσκάπτουν τα θεμέλιά τους.

Οι Χριστιανοί, καλούμεθα και πάλι, μέσα σε ένα περιβάλλον οινωεί μαρτυρίας της συνειδήσεως, να αναλάβουμε τον προφητικό μας ρόλο, να διδάξουμε και να αλλάξουμε την ανθρωπότητα με τη βιωτή και το παράδειγμά μας, καταθέτοντες τη μαρτυρία της πίστης και της αγάπης μας, όπως οι πρώτοι Χριστιανοί...

Είναι η καλύτερη απάντηση, η αποτελεσματικότερη στάση και ταυτόχρονα το ύψιστο καθήκον μας απέναντι σε όλα αυτά που σήμερα τόσο μας ανησυχούν ή μας ξενίζουν!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β'

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 9 Ιανουαρίου 2016)